

Dr Fred Putnam, Przysłowia, Wykład 1

© 2024 Fred Putnam i Ted Hildebrandt

Dr Fred Putnam wygłosi cztery wykłady na temat Księgi Przysłów. Dr Putnam jest absolwentem Philadelphia College of the Bible, magistrem Biblijnego Seminarium Teologicznego i stopniem doktora. z Dropsy College for Hebrew and Cognate Learning, znanego później jako Instytut Badawczy Annenberg. Jego najnowsza publikacja to A New Grammar of Biblical Hebrew, wydana przez Uniwersytet w Sheffield w 2010 roku.

Opublikował także zbiorczy indeks gramatyki i składni biblijnego języka hebrajskiego wraz z indeksem Eisenbrauna w 1996 r. Przez ponad dwadzieścia lat wykładał w Biblijnym Seminarium Teologicznym, a obecnie studiuje na wydziale podyplomowym Uniwersytetu Biblijnego w Filadelfii. To dla nas zaszczyt, że dr Fred Putnam wygłosił cztery wykłady na temat Księgi Przysłów. Doktor Putnam.

Cześć, jestem Fred Putnam. Od ponad 20 lat uczę biblijnego języka hebrajskiego Starego Testamentu.

Jest to seria przemówień na temat Księgi Przysłów znajdującej się w Biblii zaraz po Psalterzu i tuż przed Kaznodzieją i Pieśnią nad Pieśniami. O Przysłowiach będziemy rozmawiać podczas czterech różnych wykładów. Pierwszy z nich to wprowadzenie do książki, potem kilka rozmów o tym, jak czytamy przysłowie, a czwarty wykład będzie właściwie przykładem przepracowania kilku pojedynczych przysłów. Więc najpierw.

Dobra. Zaczniemy więc od rozmowy o tym, co właściwie znajduje się w tej książce i skąd się to wzięło. Zaczniemy od pytania, skąd to się wzięło.

Tytuł mówi w pierwszym wersecie Przysłów Salomona, syna Dawida, króla Izraela, a sposób, w jaki działa Biblia, oznacza w rzeczywistości, że Salomon jest królem Izraela i synem Dawida. Prawdopodobnie historie o Salomonie i jego wielkiej mądrości są wam bardzo znane, ale pokrótce przyjrę się trzeciemu rozdziałowi Pierwszej Księgi Królewskiej i kilku innym rozdziałom, aby to zrecenzować, ponieważ to przygotowuje grunt pod tę książkę. Ponieważ jednym z powodów wspominania o identyfikacji autora książki jest to, że mamy jakiś powód, aby zaufać temu, co sama książka mówi.

A ponieważ Przysłowia, w przeciwieństwie do ksiąg Samuela, Królów, Jozuego, Sędziów, Kronik lub prawie każda inna księga biblijna, mówią nam, kto ją napisał. Zachowujemy się, jakbyśmy mieli podstawy podejrzewać, że powiedziano nam, że autorem jest Salomon, ponieważ powinniśmy coś o nim wiedzieć. Zatem w 1 Księdze Królewskiej 3 nie będę tego czytać, po prostu to podsumuję.

Kiedy został królem i umarł jego ojciec Dawid, Salomon udał się, aby złożyć ofiary na wyżynie w Gibeonie, a Pan ukazał mu się we śnie i zasadniczo obiecał mu wszystko, czego zapragnął. Salomon powiedział, że uczyniłeś swego sługę królem w miejsce mojego ojca Dawida. Ale w wersecie dziewiątym mówi: Daj swojemu sędze serce słyszące lub serce słuchające, aby osądził twój lud, aby mógł odróżnić dobro od zła, bo kto jest w stanie osądzić ten wielki, a właściwie bardzo, bardzo ważny twój lud.

I Pan był zadowolony z prośby Salomona i powiedział: Dam ci to, a ponieważ nie prosisz o inne rzeczy, ale prosisz o tę naprawdę mądrą rzecz, dam ci bogactwo, długie życie i szczęśliwe panowanie jako Dobrze. Jaka była prośba Salomona? Jego prawdziwą prośbą była umiejętność pełnienia roli sędziego, aby podczas rozpatrywania spraw sądowych móc rozpoznać, kto mówi prawdę, a kto kłamie.

Dlatego też po tej historii o otrzymaniu przez Salomona daru mądrości natychmiast następuje historia o dwóch kobietach, dziecku, królu i mieczu, kiedy te dwie kobiety przynoszą swoje dziecko, aby przyprowadzić dziecko do Salomona. I powiedzieli, że jeden mówi, że to moje dziecko. Nie, to moje dziecko.

A jeden mówi, że to moje dziecko. Oboje mieliśmy dzieci. W nocy przewróciła się i zabiła swoje dziecko, a potem ukradła mi moje.

A druga mówi: nie, moje dziecko żyje. To ty to zrobisz. Salomon mówi: przynieś miecz.

Przetniemy dziecko na pół, damy po połowie każdej kobiecie, a jedna z nich się zgodzi. A druga mówi nie, nie, nie rób dziecku krzywdy. Daj jej to.

I dobrze mówi, że to prawdziwa matka. Daj jej to. W rezultacie istnieją dwa powody powstania tej historii, co, nawiasem mówiąc, przypomina nam, że ilekroć opowiada nam jakąś historię, zawsze chcemy zadać sobie pytanie, dlaczego ta historia została zachowana.

To znaczy, czasami dzieje się tak dlatego, że to po prostu dobra historia. Więc miło się słucha. Ale inne.

Ale jednocześnie jest powód, dla którego spośród wszystkich dobrych historii, których przyjemnie się słucha, wybrano tę lub tę historię, która ma zostać zachowana przez trzy tysiące lat. Cóż, ostatni werset w 1 Królów 3, 1 Królów 3:28 mówi to, gdy cały Izrael usłyszał o wyroku wydanym przez króla, bali się króla, bo widzieli, że jest w nim mądrość Boża, aby czynić sprawiedliwość. Jak widać na starożytnym Bliskim Wschodzie, w którym żył Salomon i Izrael w epoce żelaza, obowiązkiem króla było zapewnienie dobrobytu swemu ludowi poprzez jego zdolność do wymierzania sprawiedliwości.

Dlatego też, gdy patrzymy na dokumenty ze starożytnego Bliskiego Wschodu , odkrywamy na przykład, że Hammurabi był być może królem, o którym słyszeliście, że Hammurabi wznosił ogromny, wysoki na około sześć stóp kawał czarnego kamienia, na którym wyryto prawa. Niektórzy uważają, że są to decyzje sądu, które on podjął, a to jest zapis wszystkich jego decyzji. Niektórzy uważają, że są to prawa, które on skodyfikował.

Niektórzy się z tym nie zgadzają, ale ważną rzeczą jest to, że górna część przodu czegoś, co nazywa się stelą lub stelą, ma około 18-calowy panel, który nie zawiera żadnych przepisów, ale zawiera obraz, a obraz jest bogiem Marduk stojący przed Hammurabim i przekazujący prawa królowi, a może nie ma zgody co do tego, co dokładnie to oznacza. Król pokazuje bogu prawa do jego zatwierdzenia. Chodzi o to, że król jest upoważniony do bycia królem przez bogów ze względu na jego zdolność do wymierzania sprawiedliwości.

To, czy bogowie dali mu prawa, które on egzekwuje, czy też jest na tyle mądry, aby zachowywać się jak dobry król, czyli jak dobry sędzia, jest w pewnym sensie przedmiotem dyskusji, a niektóre historie o królu mówią, że jedni mówią jedno, drudzy zdają się mówić drugie. Ale dokładnie to samo powiedziano tutaj o Salomonie, że jest on taki, że nie tylko przekazał mądrość w taki sposób, w jaki być może jest ona przekazywana w szkółce niedzielnej. Nie tylko został najmądrzejszym człowiekiem na świecie.

Otrzymał szczególny rodzaj mądrości, zdolność widzenia prawdy w danej sytuacji i jako sędzia wydawania osądów zgodnie z prawdą. Nieco później w pierwszym, pod koniec rozdziału czwartego, mówi się, że Bóg dał Salomonowi mądrość i bardzo wielkie rozeznanie, szerokość serca, serce szerokie jak piasek na brzegu morza. Tak szerokie było jego serce, ciągle rozciągane.

Dzięki temu mógł zrozumieć wiele rzeczy. Cóż, to brzmi tak, jakby Pan właśnie dał Salomonowi mądrość, aby wszystko zrozumiał. Cóż, jest powiedziane, że jego mądrość przewyższyła mądrość wszystkich synów Wschodu i mądrość całego Egiptu.

Cóż, jest w tym mnóstwo mądrości, o czym przekonamy się za kilka minut. Bo był mądrzejszy od wszystkich ludzi, a idzie dalej i wymienia ludzi, których był mądry, niż wypowiedział ponad 3000 przysłów i napisał ponad tysiąc pieśni, i mówił o drzewach i cedrach, i hizopie, i zwierzętach, i ptakach, i stworzeniach pełzających, i ryba. Cóż, tak, to są prawdziwe rzeczy.

To właśnie mam na myśli. To jest zapis, który mamy na temat Salomona. Jednak prośba, którą Salomon złożył w ramach specjalnego daru, jaki dał mu Bóg, polegała na wejrzeniu w ludzkie serce. I tak przybyli ludzie z całego świata, czyli z całego starożytnego Bliskiego Wschodu.

Nie powinniśmy sądzić, że ludzie przybyli z Australii lub Ameryki Północnej, aby słuchać mądrości Salomona. I nie przyjdą tylko, żeby go wysłuchać, ponieważ, jak dowiadujemy się w rozdziale 10, kiedy królowa Saby, inna historia, którą być może znacie, odwiedza Salomona, ona przychodzi i jest napisane, że przychodzi go wystawić na próbę, zadaje mu pytania i rozmawia o nim wszystkim, co było w jej sercu, a Salomon odpowiedział na wszystkie jej pytania. Nic nie było przed nią ukryte, czego by mu nie wyjaśnił.

I tak by było. Gdybyś miał reputację mądrego, mędrzy z innych krajów przyszliby, aby sprawdzić, czy naprawdę jesteś tak mądry, jak twierdzisz lub jak słyszą o tobie raporty. Jest więc całkowicie możliwe, że ludzie przybyli z Egiptu, aby przekonać się, że mądrość Salomona jest większa niż mądrość zdobyta w ciągu 2000 lat historii Egiptu.

Czy mądrość Salomona jest większa od mądrości Hetytów lub Mezopotamczyków, czyli Babilończyków, Akadyjczyków, czy Syryjczyków, kimkolwiek innym? Przyszli, aby go wystawić na próbę i sprawdzić, czy reputacja Salomona rzeczywiście była słuszna. I tak, gdy autor lub redaktor prawdopodobnie Księgi Przysłów mówi przysłowia Salomona, króla Izraela, syna Dawida.

Cóż, chce, żebyśmy przemyśleli całą tę historię. Chciał nawet, aby jego pierwotni czytelnicy kilka tysięcy lat temu myśleli w kategoriach tego, co wiedzieli o Salomonie i co o nim rozumieli. Zachęcam więc, jeśli nie czytałeś ostatnio tych historii o Salomonie, aby wrócić i je przeczytać, przeczytać je w Księdze Królewskiej, a także w Księdze Drugiej Kronik, ponieważ dostarcza to dość ważnego tła dla zrozumienia tego, co znajdujemy w Księdze Przysłów, wiedząc, kim jest autor i wiedząc, jaką był osobą.

Pomaga nam także zrozumieć coś innego. Ludzie czytają Księgę Przysłów i dostają rozdział 30, a w rozdziale 30 znajdują coś całkiem zaskakującego. Uważamy, że są to słowa guru.

A ja pomyślałem, poczekaj chwilę, myślałem, że to księga Przysłów Salomona. Nie, słowa guru syna Yaki z Masy, a następnie rozdział 31. To nawet nie są słowa króla Lemuela, to są słowa, które powiedziała mu matka króla Lemuela.

I myślę, że poczekamy chwilę, gdzie jest źródło Salomona, czy też ci inni ludzie są źródłem? Co oznacza stwierdzenie, że są to Przysłowia Salomona? Czy to znaczy, że Salomon siedział, rozmyślał i wymyślał wszystkie te Przysłowia?

To dość mało prawdopodobne. Wiemy natomiast, że z Księgi Królewskiej wynika, że wypowiedział ponad trzy tysiące Przysłów. Ale jeśli przeczytasz o tematach tych Przysłów w Księdze Królewskiej, lista, o której wspomniałem minutę temu, mówi o roślinach i zwierzętach, rybach i stworzeniach pełzających.

W Księdze Przysłów nie ma zbyt wielu wersetów na ten temat. Większość wersetów Księgi Przysłów, z kilkoma wyjątkami, dotyczy ludzi, a nie zwierząt, roślin czy innych nieludzkich aspektów stworzenia. Może powinniśmy o tym pomyśleć w ten sposób.

Oto Salomon zasiadający na tronie Izraela. Na całym starożytnym Bliskim Wschodzie cieszy się opinią mądrego człowieka. I tak ludzie przychodzą do Salomona, aby go wystawić na próbę.

Jak go przetestowali? Cóż, nie żyjemy w bardzo przysłowiowej kulturze. Oznacza to, że ludzie, którzy często cytują Księgę Przysłów, mogą być uważani za nudnych i nieoryginalnych myślicieli.

Wiesz, że nie masz nic do powiedzenia, więc powtarzasz to, co usłyszałeś od kogoś innego. Cóż, są jednak inne kultury na świecie, w których umiejętność recytowania Przysłów jest najważniejsza. W rzeczywistości w Afryce Subsaharyjskiej są pewne kultury, w których tak naprawdę nie ma prawników.

A jeśli masz sprawę sądową przeciwko komuś innemu ze swojej wioski lub komuś z innej wioski, każda ze stron w tej sprawie znajdzie kogoś, o kim wie, że jest bardzo mądry. Ktoś, kto ma reputację mądrego i zabiera ich przed króla plemienia lub wodza wioski, a jedna ze stron przemawia jeden z mędrców i podaje kilka przysłów odnoszących się do konkretnego przypadku. Następnie drugi mędrzec odpowiada przysłowiem lub dwoma, a następnie pierwszy odpowiada przysłowiem.

I nadal to robią. Zasadniczo cytują sobie nawzajem Przysłowia. Przysłowia są argumentem prawnym.

Pewnie brzmi to dla nas trochę dziwnie, ale tak rozstrzygnięto sprawę. Tak naprawdę w niektórych plemionach sprawa zostaje rozstrzygnięta, gdy jednemu z mężczyzn zabraknie przysłowia, którym mógłby odpowiedzieć. Nie ma nic więcej do powiedzenia.

W ten sposób wiedzą, kto ma rację, ponieważ jeden prawnik i jeden prawnik w naszym rozumieniu przedstawili argument bez odpowiedzi. Oto Salomon zasiadający na tronie, ludzie przybywający z całego starożytnego Bliskiego Wschodu, aby sprawdzić jego mądrość. Jak sprawdzają jego mądrość?

Cóż, porozmawiamy o tym za kilka minut, ale na początku Księgi Przysłów jest napisane, że są to zagadki. Jest tam jeszcze jedno słowo, którego nie wiemy dokładnie, co oznacza. W pewnym sensie podoba mi się tłumaczenie Króla Jakuba, które mówi, że są to mroczne powiedzenia.

Malitza to słowo. Ale nie wszystkie są przeznaczone do zrozumienia, gdy czytamy je po raz pierwszy. A może nawet chodzi o to, że w tych wersetach jest o wiele więcej, niż mówią, i naprawdę należy je rozważyć i przemyśleć.

więc przychodzi do Salomona i pyta, czy kiedykolwiek o tym słyszałeś. Solomon słucha tego i mówi OK, mogę to wyjaśnić. I on im to wyjaśnia.

Istotą 1 Księgi Królewskiej, zwłaszcza w rozdziale czwartym, końca czwartego w rozdziale 10 z królową Saby, nie jest to, że Salomon ciągle wypowiada przysłowia, ale to, że jest w stanie zrozumieć, co się mówi, aby pamiętać o darze, o który prosił, był to dar wglądu i umiejętność odróżniania dobra od zła. Tak więc, kiedy czytamy, że są to słowa Agura lub są to słowa króla Lemuela, które przemówiła do niego jego matka i których go nauczyła. Jest całkiem możliwe, że w obu tych rozdziałach prawdopodobnie przeczytałeś słowo Wyrocznia w wersecie pierwszym, w zależności od tłumaczenia Masa lub Masaite .

Na północnym wschodzie, w regionie współczesnej Syrii, graniczącym z terytorium Salomona, znajduje się małe królestwo arabskie, czyli coś, co dzisiaj byłoby królestwem arabskim. To jest terytorium kontrolowane przez Izrael. I jest to możliwe.

Nie wiem, czy to tylko teoria, ale pomaga mi zrozumieć, co dzieje się w tych dwóch rozdziałach, przynajmniej że Agur i Lemuel odwiedzili Salomona lub wysłali mędrców, aby sprawdzili Salomona i Salomona, słysząc przysłowia, które znajdujemy w rozdziałach 30 i 31 przynajmniej pierwszych dziewięć wersetów rozdziału 31. Wrócimy do tego za chwilę. Salomon, słysząc te słowa, mówi, że wiesz, że to dobre powiedzenia.

Dlatego zamierzam włączyć je do swojej kolekcji. Zatem to, co w rzeczywistości mamy w Księdze Przysłów, to nie Przysłowia, których autorem jest czy wymyślony przez Salomona, ale raczej Przysłowia, na które Salomon wyraził swoją aprobatę lub które raczej autoryzował niż był ich autorem. W rzeczywistości w rozdziale 24 wersecie 23 mamy stwierdzenie, które mówi, że to także są słowa mądrych.

Kim są mądrzy? Cóż, najwyraźniej są to inni ludzie, którzy przyszli i sprawdzili zrozumienie Salomona. A Solomon powiedział, że tak, mnie też podobają się Twoje powiedzenia, więc wykorzystam je w mojej kolekcji.

Zatem to, co zatytułowujemy, nie jest tak naprawdę oświadczeniem o autorstwie, ale raczej oświadczeniem o autorytecie. A pieczęć Salomona stoi na całości całej kolekcji. I jakimś cudem 250 lat później, kiedy Ezechiasz był królem, jego ludzie odkryli lub ktoś inny odkrył kolejne kilkaset lub około 150 przysłów, które w jakiś sposób zostały zidentyfikowane jako przysłowia Salomona, niezależnie od tego, czy miały jego podpis na zwoju, czy w inny sposób.

I tak je włączyli. To właśnie mamy w rozdziałach od 25 do 29. Opowiem o tym za chwilę, gdy spojrzę na krótki zarys książki.

Kiedy patrzymy na Księgę Przysłów, bardzo kuszące jest postrzeganie jej jako pewnego rodzaju mieszaniny lub po prostu przypadkowego zbioru. Jest jednak kilka rzeczy, które pokazują, że książka została ukształtowana bardzo świadomie. Zatem Salomon nie tylko to wymyślił, ale miał już w głowie plan.

Nawet fragmenty zebrane później, jak rozdziały od 25 do 29, również wykazują oznaki dość starannej organizacji. Od razu powiem, że niektóre z tych słów pojawiają się tylko w języku hebrajskim. Tak więc, jeśli nie uczyłeś się hebrajskiego, nie będziesz w stanie usłyszeć dźwięków, czyli znanych Ci słów, które brzmią podobnie lub czasami słów, które są blisko spokrewnione, ale nie występują w ten sam sposób w tłumaczeniu.

Ale nawet jeśli nie znamy hebrajskiego, nawet jeśli nie czytamy jej po angielsku lub w jakimkolwiek innym języku, widzimy, że książka została dość starannie zorganizowana. Właściwie wygląda to na połączenie dwóch różnych rodzajów tak zwanej literatury instruktażowej z krajów wokół Izraela, znalezionej zarówno w Mezopotamii, jak i Egipcie. Mamy instrukcje pisane przez ojców, zwykle króla, wezyra lub osobę o dość wysokim autorytecie, dla syna, który zostaje wytypowany do objęcia władzy lub przywództwa.

Istnieją dwa rodzaje takich rozwiązań. Jeden typ ma bardzo prosty tytuł. Znasz słowa Ptaha Hotepa lub kogoś innego, o czym mówił swojemu synowi.

A potem jest lista powiedzeń. I to właściwie brzmi bardzo podobnie do tego, co znajdziemy w rozdziałach od 25 do 29. To samo widzimy w rozdziale 30 w rozdziale 31.

Ale bardziej złożony typ ma tytuł, a potem wstęp, może bardziej poetycki wstęp, czyli dłuższe wiersze, potem podtytuł, potem kilka przysłów, a może niektóre z nich mają nawet drugi podtytuł i więcej przysłów. Znajdujemy to w rozdziałach od 1 do 24. Wydaje się więc, że Księga Przysłów została skompilowana przez Salomona w X wieku p.n.e. zgodnie ze wzorem otaczającego ich świata.

Po prostu przyjął taką formę literacką, że w jego czasach każdy rozpoznałby każdego, kto potrafił czytać. I zaadaptował go do własnych celów. O tym celu porozmawiamy za chwilę.

Tak więc, kiedy czytamy księgę, znajdujemy tytuł w Rozdziale 1, wersecie 1. Przysłów Salomona, króla Izraela, syna Dawida. Następnie dochodzimy do rozdziałów, w rozdziałach od 1 do 9 znajdujemy te krótkie wiersze. Większość z nich ma dość krótki

przekaz i ma na celu zmotywowanie nas do przeczytania książki i chęci jej zrozumienia.

A potem w Rozdziale 10 wchodzimy na początek wersetu, który mówi Przysłów Salomona. Jest podtytuł i jest jeszcze jeden podtytuł w Rozdziale 24. Kiedy dochodzimy do wersetu 23, jest tam napisane, że to także są słowa mądrych. Niektórzy uważają, że w 22:17 są też napisy.

Słowa mędrców i sam zbiór są następnie dzielone na kilka mniejszych części. Pierwsza duża kolekcja. Następnie mamy więcej Przysłów Salomona uporządkowanych lub przepisanych lub coś w tym rodzaju.

Czasownik występuje tylko raz lub dwa razy. Trochę trudno wiedzieć, jak to przetłumaczyć. Wydaje się, że przesunęli mężczyzn Ezechiasza z 25 na 29. A potem słowa Agur 30, słowa matki Lemuela z Massa w 31.

A na samym końcu księgi, w rozdziale 31, wersetach od 10 do 31, mamy wiersz typu akrostych, co oznacza, że każdy werset zaczyna się od kolejnej litery alfabetu hebrajskiego. Werset 10 zaczyna się od wersetu Allaha 11 z przynętą itp. aż do końca rozdziału 22, liter i 22 wersetów.

Czy należy to uznać za część słów matki Lemuela? Cóż, atrakcją jest to, że matka będzie bardzo zainteresowana rodzajem kobiety, którą poślubi jej syn. The.

Wydaje się więc, że dobrą radą jest udzielenie synowi. Z drugiej strony może to mieć jakiś inny cel, poza powiedzeniem ci, że jego syn jest mężczyzną, jakiej kobiety szukać. I nie pasuje to do stylu, który, jak sądzę, moglibyśmy powiedzieć o pierwszych dziewięciu wersetach, które są całkiem wyraźnie jej słowami, gdy do niej mówi, mówi „mój syn” i rozmawia z nim o tym, jaką krową król powinien żyć, królować i robić właściwie wyroki.

Zatem niezależnie od tego, czy to osobna sekcja, niektórzy ludzie uważają, że jest to całkowicie osobna część i jest to wiersz, który w pewnym sensie utknął na końcu, inni uważają, że nie, to część słów matki Lemuela i moglibyśmy nad tym debatować i dyskutować przez długi czas. Ale pozwolę ci to przeczytać samodzielnie. Więc moglibyśmy.

Sama księga jest zorganizowana według podtytułów, tak jak księga Ezechiela jest zorganizowana według dat, Aggeusz jest zorganizowana według dat lub Ewangelia Mateusza jest zorganizowana według rozdziałów o tym, co Jezus zrobił, a następnie rozdziały o tym, co powiedział, a następnie fragment tego, co powiedział zrobił i fragment tego, co powiedział. Istnieje inny sposób spojrzenia na organizację Księgi Przysłów. Gdy spojrzymy na materiał zawarty w różnych rozdziałach, stwierdzimy, że faktycznie przesuwają się on z jednej części do drugiej. Nie chodzi po prostu o to, że

cała sprawa jest długą listą przysłów, jaką można znaleźć w kolekcji w Internecie, na przykład przysłów amerykańskich, a następnie są 34 ekrany z setkami pomieszanych powiedzeń.

W rozdziałach od 1 do 9 znajdujemy dłuższe lub krótsze wiersze, przeważnie krótsze, które mają nas przekonać, abyśmy zmotywowali nas do poszukiwania mądrości, i robią to naprawdę na dwa sposoby. Robią to, dając nam pozytywne motywacje. Mówią więc na przykład w rozdziale 2, że jeśli będziesz dążyć do mądrości, znajdziesz mądrość Bożą, lub w rozdziale 3 będziesz żył długo, zyskasz szacunek u Boga i innych ludzi.

Mądrość mówi, że w prawej ręce trzymam bogactwa. Przeze mnie dzierzę władzę. Królowie panują przeze mnie. Władcy sądzą. Zatem istnieje obietnica, że jeśli przestudujesz tę książkę i staniesz się osobą, na jaką pozwala ci się ona stać, będziesz bogaty. Będziesz miał długie i szczęśliwe życie.

Będziesz miał władzę i władzę. Mam na myśli, że dla większości z nas lub wielu z nas jest to dość silna motywacja. Ale ma też inny rodzaj motywacji, negatywną, opisuje głupca i mówi, że wiesz, że głupiec ma tylko jeden koniec.

Wszyscy głupcy kończą martwi. I ciągle powtarza, czy szaleństwo jest szaleństwem seksualnym, czy jest lenistwem, czy głupim zobowiązaniem się do spłacenia cudzego długu lub spełnienia jego zobowiązania. Mówi tylko, że nie uciekniesz od konsekwencji szaleństwa.

Motywacją są więc dobre rzeczy, po których podążają obietnice mądrości. Oto złe rzeczy, które są wynikiem głupoty. Uciekajcie od takich.

A Księga Przysłów ciągle powtarza, że można iść tylko w jednym z dwóch kierunków. Albo zmierzasz w stronę mądrości, albo głupoty. Nie ma nic pomiędzy.

I tak, jeśli dążymy do mądrości, porzucamy szaleństwo. Jeśli porzucimy szaleństwo, będziemy szukać mądrości. Zatem pierwszych dziewięć rozdziałów tak naprawdę napisano jako przedmowę do reszty książki.

A znaczenie tego, jak większość materiału zawartego w tych rozdziałach, nie jest przysłowiowe. Istnieje kilka małych zbiorów Przysłów, jak na końcu rozdziału czwartego, ale większość materiału zawiera te wiersze, a niektóre nawet opowiadają historie jak w rozdziale 7. Jest tam historia o młodzieńcu, który spotyka kobietę, idzie do jej domu i popełnia cudzołóstwo.

Ale nie są one tym, co uważamy za Przysłowia. Myślę więc, że wielu czytelników ma tendencję do pomijania rozdziałów od 1 do 9, aby dotrzeć do prawdziwych rzeczy, prawdziwych powiedzeń, które znamy. OK, oto jeden werset o twoim wrogu.

Oto kolejny werset na wietrze. Oto werset o życiu w domu. I OK, to są Przysłowia.

Jednak znaczenie rozdziałów od 1 do 9 polega na tym, że zapewniają one ramy teologiczne do czytania i zrozumienia pozostałej części księgi. Jeśli je pominiemy, będzie to trochę jak pominięcie pierwszych dwóch lub trzech rozdziałów książki, w których autor wyjaśnia, dlaczego pisze tę książkę, jak sobie z tym radzi i jak jest zorganizowana książka. Wtedy otrzymamy rozdział.

Decydujemy, że zaczniemy od rozdziału 4 i nie rozumiemy, dlaczego pisze tę książkę. Nie rozumiemy, jak i dlaczego jest to zorganizowane w taki, a nie inny sposób. Nie rozumiemy, co on chce osiągnąć.

Cóż, nie powinniśmy. Zignorowaliśmy to, co powiedział. Cóż, rozdziały od 1 do 9 mają na celu dać nam ramy lub użyć innej metafory jako podstawy do jej zrozumienia.

Zatem w tych rozdziałach czytamy najwięcej o tym, co Pan robi i co Pan myśli, jak Bóg działa, jak Bóg odnosi się do różnych ludzi, ponieważ ma to nas uchronić przed myśleniem, że Księga Przysłów to po prostu świecka mądrość. Często czytasz to stwierdzenie nawet od dobrych biblistów, którzy twierdzą, że Księga Przysłów zawiera świecką mądrość, której nadaje się pozory teologicznego szacunku. Cóż, może moglibyśmy pomyśleć o tym w inny sposób.

A kiedy czytamy rozdział 8 długiego poematu o stworzeniu świata i roli mądrości w rozdziałach od 1 do 9, być może, mamy dać nam do zrozumienia, że nie ma czegoś takiego jak mądrość świecka i że zamiast tego mądrość jest częścią stworzenia, ponieważ mądrość jest częścią Boga. Jest to coś, co ma taki charakter lub tak silną cechę Boga, że samo w sobie ukształtowało naturę świata, w którym żyjemy, a także naszą własną naturę. Zatem prowadzenie mądrego życia, lub używając innego tłumaczenia umiejętnego życia, oznacza prowadzenie życia zgodnego ze sposobem, w jaki Bóg stworzył świat.

A jeśli kiedykolwiek tnąłeś kawałek drewna, wiesz, że cięcie będzie znacznie gładziej, jeśli pójdziesz zgodnie z słojami, niż jeśli pójdziesz wbrew nim. Próba życia zgodnie z przeznaczeniem oznacza, że prawdopodobnie będziemy funkcjonować o wiele lepiej, niż gdybyśmy próbowali żyć wbrew zasadom. I to właśnie robią rozdziały od 1 do 9.

Jest też wiele innych rzeczy, które robią, a ja nie mam czasu się nimi zajmować, ale to właśnie tam znajdziemy. Te długie wiersze mają na celu motywować nas pozytywnie i negatywnie. Cóż, kiedy dochodzimy do rozdziału 10, dochodzimy do tego, co uważamy za przysłowia, i co uderzające, rozdziały od 10 do 15, prawie wszystkie z tych przysłów kontrastują ze sobą dwie rzeczy: mądrość i szaleństwo, pracowitość i lenistwo, prawość i niegodziwość, niewinność i wina, lub ktoś. kto mówi, ktoś, kto

mówi obelżywie i ktoś, kto mówi uzdrawiająco lub samolubnie i hojnie, na różne tematy.

Ale w pierwszych sześciu rozdziałach większość wersetów, nie wszystkie, ale większość wersetów, kontrastuje dwie rzeczy, które realizują kilka celów. Po pierwsze, być może ustanawia to, co moglibyśmy uznać za naturalną dychotomię między mądrością a szaleństwem. Więc mówimy OK. Widzę, dokąd on zmierza. Mówi, że wszystkie te zachowania ostatecznie wypadają w jednym z tych dwóch obszarów.

Ale inna rzecz, którą czyni, mówiąc o mądrości i szaleństwie w jednym wersecie, a następnie o prawości i niegodziwości lub niewinności i winie w następnym wersecie, pokazuje nam, że mądrość i głupota nie są jedynie kategoriami behawioralnymi, ale w rzeczywistości są kategoriami moralnymi. Pokazuje nam, że samo życie w świecie jest przedsięwzięciem moralnym i nadaje ton naszemu zrozumieniu naszego życia, którym żyjemy, podejmujemy decyzje poprzez sposób, w jaki mówimy, sposób, w jaki żyjemy, sposób, w jaki się zachowujemy, sposób, w jaki traktujemy innych ludzi tak, jak siebie traktujemy. Podejmujemy decyzje, które faktycznie mają wydźwięk moralny.

A te pierwsze sześć rozdziałów Księgi Przysłów, jak moglibyśmy je nazwać rozdziałami od 10 do 16, wielokrotnie podkreślają tę kwestię, łącząc różne rzeczy. Nie są przypadkowe. Listy nie są przypadkowe.

Chociaż czasami dość trudno jest zrozumieć, dlaczego są ustawione w taki, a nie inny sposób, rysują te kontrasty, które zachęcają nas do patrzenia na rzeczy w kategoriach kontrastu, co nie jest dziś zbyt popularnym pojęciem. Nie chcemy widzieć rzeczy w odcieniach czerni i bieli. Bardzo lubimy kolor szary i wszystkie jego odcienie.

Pod wieloma względami nie jest to światopogląd zawarty w Księdze Przysłów. To jest pytanie. Do tego zastrzeżenia wrócę za kilka minut. Następnie w rozdziałach od 16:1 do 22:16 znajdujemy wiele różnych przysłów, niektóre ze sobą kontrastujące, a niektóre z nich w pewnym sensie mówią to samo.

O paralelizmie będziemy rozmawiać w późniejszym wykładzie i o wielu z nich, w których stwierdza się, że jedna rzecz jest lepsza od drugiej. To rodzaj pomieszanej mieszanki różnych typów. Powtarzam, kiedy mówię pomieszane, nie mam na myśli tego, że jest to losowe.

Chodzi mi o to, że ta kolejność nie jest dla nas od razu jasna. Moglibyśmy powiedzieć, dlaczego nie umieścić wszystkich przysłów tego typu w rozdziale 16, a wszystkich przysłów tego typu w następnym rozdziale lub możemy powiedzieć: dlaczego nie. Wszystkie przysłowia, które mówią o pieniądzach w rozdziale 16, wszystkie przysłowia, które mówią o małżeństwie w rozdziale 17 i tak dalej.

Często zastanawiałem się, czy powodem, dla którego Salomon nie zrobił tego w ten sposób, przynajmniej częściowo, jest to, że nie daje nam możliwości pominięcia rozdziału 17, ponieważ nie chcemy zajmować się małżeństwem ani naprawiać naszego małżeństwa. Nigdy nie wiemy, kiedy natkniemy się na werset, o którym powiemy: o mój Boże, to dotyczy mnie. Nie pozwala nam dać tej ucieczki, jak ktoś, o kim kiedyś czytałam, który wyrwał pewien rozdział listu w Nowym Testamencie, ponieważ potępiał pewne wybory, których dokonywali w swoim życiu.

W Księdze Przysłów nie dano nam takiego wyboru.

Następnie w rozdziale 22, począwszy od wersetu 17 do końca 24, znajdujemy inny rodzaj przysłówia, że do tego momentu w księdze było ich kilku. Ale najbardziej szczegółowo w rozdziałach 3:1 do 12, które są rozszerzonym wierszem.

Ale w rozdziale 22:17 i po końcu 24 znajdujemy Przysłówia, z których prawie każde zawiera polecenie oraz powody, dla których powinniśmy go przestrzegać. Znowu inny rodzaj przysłówia. Nasze Księgi Przysłów zazwyczaj nie nakazują ludziom wykonywania pewnych czynności, ale być może dają nam drobne rady lub czasami po prostu czynią obserwacje, jak robi to wiele wersetów w Księdze Przysłów.

Są to jednak bardzo szczegółowe polecenia dotyczące tego, co dana osoba powinna, a czego nie powinna robić i dlaczego. A na końcu 23 ostatnich sześciu lub ośmiu wersetów i na końcu 24 znajdujemy dwa krótkie wiersze. Na koniec 23 wiersz o pijaństwie i na koniec 24 wiersz o lenistwie.

Następnie w rozdziale 25, gdzie zaczynają się Przysłówia, które zostały przepisane lub cokolwiek innego, co zrobili ludzie Ezechiasza, znajdujemy nowe, nie nowego typu przysłówie, ale takie, które ponownie pojawiało się sporadycznie w rozdziałach od 10 do 24. I to jest przysłówie, które mamy nazwij go emblematycznym, albo możesz o nim pomyśleć prawie jak o politycznym komiksie w gazecie, na którym jest zdjęcie, a może jest też osioł i słoń. A jeśli nie wiesz nic o amerykańskiej polityce, nie wiesz, że to oznacza odpowiednio Partię Demokratyczną i Republikańską, jak sądzę.

A pod spodem jest podpis, który mówi, że wiesz coś o prowadzeniu osłów do koryt dla słoń, czy cokolwiek innego. Cóż, podpis ma pomóc nam zrozumieć sens obrazu.

I właśnie to czynią te Przysłówia. Nie wszystkie Przysłówia w tych rozdziałach są takie, ale w rozdziałach 25 i 26 większość lub wiele z Przysłów ma charakter emblematyczny. Znowu typ, który prawie nie pojawiał się wcześniej w książce, a później pojawia się rzadko.

Zatem ktoś podjął decyzję, że zbierzemy wszystkie te Przysłówia i umieścimy je w jednym miejscu. Zaczniemy tę drugą kolekcję od tego rodzaju powiedzenia. Teraz

znowu musimy pamiętać, kiedy mówię o rozdziałach 25 i 26, że te rozdziały nie są oryginalne.

W rzeczywistości, o ile nam wiadomo, nawet podziały na wersety nie są oryginalne w tekście. I dlatego w Księdze Przysłów występują różne podziały wersektów, nawet w różnych tłumaczeniach. Ale zbiór, który zaczyna się w rozdziale 25, zaczyna się od tych emblematycznych, wielu, emblematycznych przysłów.

A potem, w rozdziałach 27 i przez większą część rozdziału, znowu mamy coś w rodzaju tego, co znajdujemy w rozdziałach 16 do 22, gdzie są różne typy i różne tematy. Ale na koniec 27 to kolejny krótki wiersz. Tym razem chodzi o stada i stada i uważamy, że dlatego mówi o hodowli owiec i byciu rolnikiem.

Cóż, myślę, że odpowiedź na to pytanie można znaleźć w rozdziałach 28 i 29. Wiele przysłów z rozdziałów 28 i 29 odnosi się do przywództwa jako do sędziego podejmującego decyzje na dworze królewskim, mającego władzę lub władzę, i nie wszystkie, ale wiele z nich tak robi. I o wiele więcej, proporcjonalnie, niż widzieliśmy to wcześniej w książce.

Tak więc motywem tych rozdziałów staje się natura panowania i królestwa. Kiedy to przeczytamy, będzie można przeczytać te wersety na końcu rozdziału 27, wersety od 23 do 27, dobrze znając stan twoich stad i pokój twoich stad. Można je odczytać jako ponowne odbicie świata starożytnego Bliskiego Wschodu.

Cóż, wszystkie Przysłowia to odzwierciedlają, ponieważ taki jest ich świat. Jednak na starożytnym Bliskim Wschodzie o królu mówiono jako o pasterzu swego ludu. Nawet jeśli znasz jakąkolwiek starożytną historię Bliskiego Wschodu, być może słyszałeś o tym, jak okrutni, niegodziwi i despotyczni byli królowie asyryjscy.

Cóż, nawet królowie asyryjscy twierdzili, że są pasterzami i nazywali siebie pasterzami wyznaczonymi przez bogów do pasterstwa narodu asyryjskiego. Cóż, jeśli to prawda i jest to uzasadniona analogia lub wyjaśnienie, to wersety od 23 do 27, ten krótki wiersz w zasadzie przedstawia, jak król mówi, że jako król musisz zwracać uwagę na stan swojego kraju. Następnie w rozdziałach 28 i 29 następuje wyjaśnienie, co czyni króla dobrym królem i co sprawia, że kraj jest stabilny. Czytamy więc takie wersety, jak tron królewski opiera się na sprawiedliwości i prawości lub dzięki jego sprawiedliwości król kraj stoi lub upadnie. To parafraza.

Następnie w rozdziale 30 dochodzimy do innego rodzaju przysłowia. Po pierwszym, po kilku krótkich wierszach Agura, następuje zbiór przysłów, które mówią, że są trzy rzeczy, z których jest to prawdą także w przypadku prawie nowego rodzaju. Mieliśmy już coś takiego w rozdziale szóstym, gdzie jest sześć rzeczy, których Pan nienawidzi:

Tak, nawet siedem. Ale mamy inny rodzaj przysłowia. Zatem ktoś znowu podjął decyzję, że wszystkie te przysłowia, a przynajmniej większość z nich, zbierzemy w tym miejscu.

A potem, jak wspomniałem wcześniej, mamy ten akrostych wiersz, który kończy książkę. Teraz możesz powiedzieć, jaki jest sens przeglądania tego wszystkiego? Czy naprawdę muszę to wiedzieć?

Cóż, może nie. Pokazuje jednak coś, co moim zdaniem jest bardzo ważne, a mianowicie to, że Księga Przysłów nie jest przypadkowa. Ktoś myślał o tym, jak przygotować tę książkę.

To nie jest tak, że po prostu wyciągnę następne przysłowie, które mi przyjdzie do głowy i zapiszę je, i następne, i następne, i następne. Ale ktoś faktycznie zaaranżował tę księgę, co sugeruje, że powinniśmy czytać Księgę Przysłów jako księgę. Nie bez powodu akrostych poemat znajduje się na końcu.

Można to było umieścić gdziekolwiek, ale jest na końcu. Nie bez powodu książkę rozpoczynają długie wiersze motywacyjne. I kiedy zdajemy sobie sprawę, kiedy pamiętamy, że księga jest ustawiona lub że zawartość księgi nazywa się zagadkami.

Mam na myśli, że nazywają się one również Przysłowiami lub powiedzeniami. Ale niektóre z nich nazywane są przynajmniej zagadkami. W pewnym sensie księga jest tak skonstruowana, abyśmy nauczyli się czytać Księgę Przysłów, czytając ją, więc zaczniemy od wierszy z rozdziałów od 1 do 9, które są w rzeczywistości dość łatwe do zrozumienia.

Nie ma tam zbyt wiele subtelności. Są całkiem proste. Mówią nam, co mamy robić, a czego unikać, i podają powody, i robią to bardzo szczegółowo, o wiele bardziej szczegółowo, niż robi to jakiegokolwiek pojedyncze przysłowie.

Przysłowia, które znasz, to po prostu spłaszczony język. Ale te dziewięć pierwszych rozdziałów daje nam być może czas i wolny czas na przemyślenie różnych rzeczy, zamiast streszczać wszystko w zaledwie kilku słowach. Czytamy więc książkę, a nie jak książkę i studiujemy ją jak książkę, co nie oznacza, a może pozytywnie, co oznacza, że nie powinniśmy po prostu czytać rozdziałów od 1 do 9 i mówić, że przeczytałem cztery słowa, które teraz rozumiem przejdźmy do prawdziwych Przysłów, ale zamiast tego powinniśmy faktycznie przestudiować rozdziały od 1 do 9 i studiować te wiersze tak uważnie, jak studiowalibyśmy Psalterz tak uważnie, jak studiowalibyśmy poszczególne przysłowia, że te wiersze w rzeczywistości staną się tym, czym pozwoliłoby im nadać ramy i kształtować nasze zrozumienie.

więc czytamy księgę, dochodzimy do rozdziału 30 i jego tajemnic. Jest tu kilka wersetów, co do których ludzie się spierają. Tak naprawdę nie wiemy dokładnie,

dłaczego są napisane w taki sposób, w jaki są napisane, ani nawet dokładnie, do czego się odnoszą. Tak więc, na przykład, aby to przeczytać, są dla mnie trzy rzeczy zbyt cudowne, dla których nie rozumiem drogi orła na niebie, drogi węża na skale, drogi statku na środku morza, sposób na mężczyznę ze służącą.

OK, nie jestem całkiem pewien, co ostatecznie ma wspólnego z pierwszymi trzema, które dotyczą rzeczy w ruchu. Cóż, jeśli przeczytasz 10 komentarzy do Księgi Przysłów, prawdopodobnie znajdziesz co najmniej osiem wyjaśnień tego konkretnego powiedzenia. Cóż, nie zapominaj, że niektóre z nich to zagadki i nie oczekuje się od nas, że przeskoczmy do rozdziału 30, dopóki nie zrobimy wszystkiego, co w naszej mocy, aby zrozumieć, co znajdziemy w rozdziałach od 1 do 29.

Sama książka jest napisana w sposób, który pozwala nam ją studiować, czytać i pracować nad nią, aby rozwijać naszą zdolność rozumienia. I o tym powiem na początku naszego następnego wykładu, kiedy przyjrzymy się pierwszym sześciu wersom tej książki.

To był dr Fred Putnam podczas pierwszej prezentacji czterech na temat Księgi Przysłów.